

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 149/08-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. I. J., P., správcu konkurznej podstaty úpadcu P., ktorou namieta porušenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cob 61/06-333 zo 4. júla 2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 1 Cb 9/2003-299 z 28. apríla 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2007 doručená sťažnosť JUDr. I. J., správcu konkurznej podstaty, ktorou namietal porušenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nedotknuteľnosti obydlia „*podľa čl. 20*“ ústavy, základného práva na

súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cob 61/06-333 zo 4. júla 2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 1 Cb 9/2003-299 z 28. apríla 2006.

Rozhodnutie prvostupňového i odvolacieho súdu (a aj postup) považuje sťažovateľ za neobjektívne a neodôvodnené, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a nepredstavuje logické vyvrcholenie činnosti súdu pri vydávaní rozsudku. Podľa názoru sťažovateľa všeobecný súd nerešpektoval základné zásady súdneho konania, nerozhodol na základe zásady materiálnej pravdy, ani na základe skutočného stavu veci. Sťažovateľ tvrdí, že v danom prípade išlo o objektívnu zodpovednosť exekútora, ktorý úmyselne konal proti dobrým mravom a pri vedomom porušení § 33 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995, zákon o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti vyslovil nálezom porušenie označených práv v predmetnom konaní a zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cob61/06-333 zo 4. júla 2007 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 1 Cb/9/2003-299 z 28. apríla 2006, ktorým zamietol žalobu žalobcu o náhradu škody 964 839 Sk s prísl. a zaviazal ho k úhrade trov konania 18 112 Sk a v rozsahu tohto zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie.

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 54/06, III. ÚS 314/06).

Podstatou námietok sťažovateľa je nezákonnosť postupu všeobecných súdov pri rozhodovaní vo veci, ktoré podľa neho nesprávne posúdili právnu otázku dôkazov tak, ako to ustanovuje § 125 Občianskeho súdneho poriadku a principiálne zásady činnosti súdov. Ďalej sťažovateľ poukazuje na objektívnu zodpovednosť exekútora podľa § 33 Exekučného poriadku, ktorý konal v rozpore s dobrými mravmi. Sťažnosť podaná ústavnému súdu nie je však opodstatnená.

Špecifickým princípom konania pred ústavným súdom je aj nemožnosť preskúmať a prehodnocovať rozhodnutia všeobecných súdov po právnej stránke alebo po skutkovej stránke. Ústavný súd sa obmedzuje len na preskúmavanie ústavnosti aplikácie právnych noriem orgánmi štátu a ich výsledkov. Preto v danom prípade nemožno zaujať právny názor už raz judikovaný všeobecným súdom, ktorý vychádza zo správne vykonaného dokazovania a z dostatočného odôvodnenia. Ak ústavný súd konštatuje, že právny názor všeobecných

súdob je ústavne konformný a logický a dostatočne právne zdôvodnený v súlade s platným právom, potom ústavné práva, ktorých porušenie sa namieta, nemôžu byť nijako predmetnými rozhodnutiami všeobecných súdob dotknuté. Z tejto premisy vychádza ústavný súd vždy pri posudzovaní zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, keď skúma, či konaním alebo rozhodnutiami všeobecných súdob nemohlo dôjsť k porušeniu ústavných práv.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že uvedeným postupom súdob Slovenskej republiky neboli porušené základné práva sťažovateľa tým, že príslušný súd nerozhodol v súlade s právnym názorom sťažovateľa. Ústava negarantuje právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd na záver konštatuje, že sťažovateľ neunesol bremeno tvrdenia protiústavnosti namietaných rozhodnutí.

Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008